

Tekst: Kasteelstraat 1 Watou - Iconoclash #01 van 07.04 -05.05.19

In haar beeldend conceptueel oeuvre, dat objecten, video's en performances omvat, slaagt sabine oosterlynck erin om, vertrekkend vanuit een onogelijk kleine aanwezigheid, namelijk een veelal papieren label of noem het een etiket, een wereld van zinspelingen, bedenkingen, verwijzingen, suggesties op te roepen die een flink deel van ons bestaan en onze geplogenheden bevragen, ons consumentengedrag evoceren en die onze plaats in een vaak op hol geslagen maatschappij op subtiele wijze duidelijk maken, influisteren, doen groeien in het bewustzijn van de kijker die langzaam binnentreedt in de betekenis van haar tekens.

Vanaf de eerste stappen in de kennismaking met haar aanvankelijk bevreemdend tener beeldmateriaal, groeit een bewustwording die wordt gevoed door de diversiteit van haar door etiketten gestoffeerde taferelen die als pure aanwezigheid fungeren, maar ook als verwijzing naar een gebruik, een ordening, een finaliteit, als geniepige dwangbuis, als label waarop begrenzing wordt aangegeven.

Het etiket als benaming, als esthetisch porseleinen object, als uitvergroot label drijvend zebrapad, als stapeling, als vergulde herinnering aan groei en groen, als onderdeel van een kronkelende vrije vorm, als net nog niet geboren teken, refereert en herinnert en is vooral een statement naar onze identiteit ook als we dat als dusdanig niet meteen beseffen. Concept verschijnt hier in zijn meest pure en rijke vorm.

In her visual conceptual oeuvre, which includes objects, videos and performances, sabine oosterlynck manages, by starting from the perspective of a seemingly insignificant presence, in this case often a paper tag or call it a label, if you will, to evoke a whole world of allusions, reflections, references and suggestions that question a large part of our existence and habits, triggering our consumer behaviour and subtly clarifying our place in an often scattered society, somehow developing inspiration in the consciousness of the viewer who gradually enters into the meaning of its symbolism.

From the very first steps when being introduced initially to her fragile visual material, an awareness emerges that is fostered by the complexity of her labelled scenes which function as mere existence, yet also as a reference to a habit, an arrangement, a finality, as a devious straitjacket, as a label on which limits are indicated.

The label as a designation, as an aesthetic porcelain object, as an oversized unstable floating zebra crossing, as a stack, as a gilded memory of growth and foliage, as part of an unrestricted form, as a sign that has not yet been created, reference to and memory of that which is above all a statement about our identity, even if we do not immediately grasp this message. Here, concept emerges in its purest and most affluent form.

Tekst: Hugo Brutin 2019